

Kroj a kolo tu má každý

BZENECKO – KRAJ ZLÁTNOCÍ RÉVY, VERBUŇKU A LIDOVÝCH TRADIC

Bylo osm ráno. Slunce svítilo nad podzimně zbarvenými tratěmi vinogradů. Pravidelné rány dělbuchů plašících mlsající ptáky dokazovaly, že i na konci října nebylo ještě zcela očesáno. Ve sklípku číslo 10 ve Vracově jeden z majitelů Jiří Mrva ukazuje, jak se zpracovává letošní úroda. Není to jediný půvab malebného slováckého Bzenecka, ležícího mezi Kyjovem a řekou Moravou.

Z města do města, z Bzeneckého Brodu do Vracova, je to nějakých pět kilometrů. Kromě silnice I/54, po které kmitají i kamiony, je spojuje asfaltová cyklistická stezka. Když čtyřiasedmdesátiletá Marie Šestáková jde připravit kroje k sousedce na druhý konec táhlého Vracova, sedne prostě na kolo a jede. „Kroj a kolo tady má každý,“ tvrdí.

„Vybudování cyklostezky byla nutnost,“ potvrzuje starosta Ladislav Šmýd, „jediný způsob, jak zamezit střetu cyklistů s dopravou.“ Sportovní cyklisté pak tady mezi dalšími obcemi mikroregionu – Domanínem, Moravským Pískem, Syrovínem, Těmicemi a Žeravíci – najdou i vinařské cyklostezky.

Ráj vinařů

Vracovské sklepy nejsou ovšem takové ty modrobílé petrovské plže. Vznikaly prý z jam

po vytěžené hlíně, která sloužila k vypalování. Mnohé pak po úpravě posloužily jako sklepy k uskladnění zeleniny, ale i obilí a zejména vína.

Vinařství ve starém Vracově, tehdy Pracově, jak zní starý název, je poprvé zmiňováno v roce 1274. Věnovala se mu tehdy spíš chudší vrstva obyvatel, podruzi, domkaři. Sedláci pěstovali obilí a zeleninu. Však se prý Vracovjanům posměšně říkalo „saláti“. Nedostatek potřebných prostředků pak byl živnou půdou pro vznik společných sklepů, o které se často dělilo několik rodin.

„Tento sklep stavěl Ondřej Mrva a rozdělil mezi děti. Dnes je tady deset majitelů. Tolik vína, kolik tady je, bys nepřepřel,“ říká jeden z nich, zatímco dřevěnou tyčí protrhává „klobouk“ z rozdrčených hroznů, který se usadil na hladině v sudu. Takovou činnost je

nutné dělat aspoň třikrát denně. Místní vinaři, pro které je práce víceméně koníčkem, dobrý mok připravují s láskou.

Však také až na konci dlouhého sklepu, který mívá i několik desítek metrů, najdeme „besednici“ a pár lavic, kde lze posedět. Tady, ve čtvrti zvané Baráky, se podle legend scházivali radní ve sklepích č. 14 a 15 a domlouvali to, co se nepodařilo dojednat na radnici. Zda tato praxe platí dodnes, jsme nezjišťovali...

Vinice jsou příjemnými místy na vycházku. Z altánu je městečko vidět jako na dlani. Z druhé strany od jihu ho obklopují rozsáhlé lesy. Jsou pověstné houbami a možnost se ztratit, neboť se rozléhají až k řece Moravě. Věž kostela sv. Vavřince, patrona moravských vinařů, je vidět zdaleka. Bezesporu i proto, že městečka se čtyřmi a půl tisíce obyvatel se nijak nedotkla moderní výšková výstavba, tak-